

اصول اعتقادات مسیحی

C(1-2)

مسأله تثلیث

9

پسر خدا بودن عیسی

فهرست مطالب

تثلیث چیست	صفحه ۳
آیا مسیحیان به یک خدا اعتقاد دارند؟	۴
پس اعتقاد به تثلیث از کجا آمد؟	۵
شکل‌گیری آموزه تثلیث	۹
آیا تثلیث با وحدانیت خدا در تضاد نیست؟	۱۲
آیا تثلیث منطقی است؟	۱۴
خردمندانه‌ترین راه برای انسان	۱۵
چرا می‌گویند عیسی پسر خداست؟	۱۶
«پسر یگانه‌ای که در آغوش پدر است...»	۱۶
«و کلمه جسم گردید...»	۱۷
پرتو جلال خدا	۱۹
این است معنی پسر خدا بودن عیسی	۲۰
آیا مقوله «پسر خدا بودن» تعلیم ابداعی عیسی بود؟	۲۲
«و خدا گفت: روشنایی بشود...»	۲۲
آیا عیسی را مسیحیان به این مقام رساندند؟	۲۳
پاسخ به چند سؤال	۲۴
خاتمه	۲۶

تثلیث چیست؟

مسیحیان در باره خدا چه اعتقادی دارند؟ آیا به سه خدا قائلند؟ آیا معتقدند که خدا همسری اختیار کرد و صاحب فرزندی شد به نام عیسی مسیح؟ آیا خدا شریکی برای خود اختیار کرده است؟ تثلیث چیست؟

موضوع تثلیث و پسر خدا بودن عیسی مسیح از حساس ترین و بحث انگیزترین موضوعات کتاب مقدس و مسیحیت می باشد. بسیاری به هنگام تشریح این دو عقیدت، کوشیده اند آنها را به گونه ای شرح دهند که برای ذهن بشری، موجه و منطقی و قابل قبول باشد. اما در این مقاله، ما خواهیم کوشید این موضوع ها را آنطور تشریح کنیم که در کتاب مقدس و اعتقادنامه های مسیحی آمده است. هر جا نیز که توضیحی ممکن است باعث روشنتر شدن موضوع بشود، از ذکر آن دریغ نکرده ایم. ما در این مقاله، خدا را آنگونه که در کتاب مقدس مکشوف شده، معرفی خواهیم کرد. طبعاً درک ذات الهی فقط به کمک خود او امکان پذیر است، وگرنه نباید از مغز چندصد گرمی انسان که مخلوق دست خداست، انتظار برود که خالق خود را بشناسد، همانگونه که کامپیوتر، علی رغم توانایی های خارق العاده اش، قادر به درک وجود صانعش نمی باشد.

از آنجا که عقیدت های تثلیث و پسر خدا بودن عیسی، به گونه ای تنگاتنگ به یکدیگر مربوطند، آنها را در یک مقاله مورد بحث قرار خواهیم داد.

آیا مسیحیان به «یک خدا» اعتقاد دارند ؟

پیش از بحث در خصوص «تثلیث» و «پسر خدا بودن عیسی مسیح» لازم است بر اعتقاد مسیحیت به خدای واحد تأکید بگذاریم.

در عهدعتیق

در کتابمقدس همه صفاتی که ادیان ابراهیمی برای خدا قائل شده‌اند، تأیید شده است که مهم‌ترین آنها، وحدانیت یا یگانگی خداست. آیه‌های متعددی، چه در عهدعتیق و چه در عهدجدید، وحدانیت خدا را با قاطعیت اعلام می‌دارد. یکی از این آیات، در تورات موسی یافت می‌شود که در واقع در حکم «شهادتین» یهودیان می‌باشد. در عصری که تمام ملل دنیا پرستش خدایان متعدد را امری بدیهی می‌پنداشتند، موسی به قوم اسرائیل چنین فرمود: «ای اسرائیل، بشنو! یهوه خدای ما، یهوه واحد است. پس یهوه، خدای خود را به تمامی جان و تمامی قوت خود محبت نما» (تثنیه ۴:۶ و ۵)^(۱). در کتاب اشعیای نبی نیز که حدود ۷۰۰ سال پیش از مسیح نوشته شده، خداوند چنین می‌فرماید: «خداوند، پادشاه اسرائیل... که ولی ایشان است چنین می‌گوید: من اول هستم و من آخر هستم، و غیر از من خدایی نیست» (اشعیا ۴۴:۶).

۱- در عهدعتیق، یهودیان خدا را با نام «یهوه» می‌شناختند. از آنجا که در زبان عبری مانند زبان عربی، حروف صددار فقط موقع قرائت متن به کلمات اضافه می‌شد، و نیز از آنجا که یهودیان به‌خاطر قداست این نام، از تلفظ آن خودداری می‌کردند، هیچکس نمی‌داند تلفظ درست این نام چگونه بوده است. بعضی آن را یَهُوه می‌خوانند و بعضی دیگر یَهُوه. یهودیان به‌هنگام تلاوت کتب مقدسه‌شان، هر گاه به این نام برمی‌خوردند، به جای آن کلمه «آدونای» یعنی خداوند (در معنای سرور یا مولا) را به کار می‌بردند.

در عهد جدید

اندیشهٔ یکتا بودن خدا توسط عیسی مسیح و رسولان او در عهد جدید نیز مورد تأکید قرار گرفته است. عیسی مسیح در بحثی که با یکی از فقهای یهود داشت، این موضوع را تأکید کرد؛ ماجرا به این شکل بود: «و یکی از کاتبان چون مباحثه ایشان را شنیده، دید که ایشان را جواب نیکو داد، پیش آمده، از او پرسید که "اول همه احکام کدام است؟" عیسی او را جواب داد که "اول همه احکام این است که بشنو ای اسرائیل، خداوند خدای ما خداوند واحد است. و خداوند خدای خود را به تمامی دل و تمامی جان و تمامی خاطر و تمامی قوت خود محبت نما که اول از احکام این است..."» (انجیل مرقس ۱۲: ۲۹-۳۰).

پولس، رسول برجستهٔ مسیح نیر چنین فرموده است: «ما را یک خدا است، یعنی پدر که همه چیز از اوست و ما برای او هستیم، و یک خداوند، یعنی عیسی مسیح که همه چیز از اوست و ما از او هستیم» (اول قرنتیان ۸: ۶). در این زمینه، در کتابمقدس آیات بی شماری هست که به خاطر محدودیت زمان، از نقل آنها خودداری می‌کنیم. بنابراین، مطابق تعلیم صریح کتابمقدس، بدون هیچگونه تردیدی، خدا یکی است و خدای دیگری جز او وجود ندارد. کسی را نیز در جلال خود شریک نمی‌سازد.

پس اعتقاد به تثلیث از کجا آمد ؟

پس اگر مسیحیان فقط به یک خدا قائلند، عقیدت «تثلیث» چیست؟ چرا مسیحیان معتقدند که عیسی مسیح و روح القدس نیز از ذات الهی برخوردارند؟ آیا این بدان معنی نیست که سه خدا وجود دارد، یعنی پدر و پسر و روح القدس؟ برای اینکه ببینیم عقیدت تثلیث از کجا آمد و منظور از آن چیست، نخست باید اشاراتی را که در کتابمقدس آمده، مطرح کنیم. در کتابمقدس، چه در عهدعتیق (تورات

و کتب انبیای یهود) و چه در عهد جدید (انجیل و نوشته‌های رسولان مسیح)، رویدادها و مطالبی عجیبی ذکر شده است. این مطالب حاکی از آن است که در مقاطع خاصی از زمان، جلوه‌ای از خدا به صورت قابل رؤیت و دیدن بر بشر ظاهر شده است، در عین حال که ذات الهی کماکان در تمام عالم هستی وجود داشته است. در واقع مقوله‌ای مطرح می‌شود که می‌توان آن را «تجلی قابل رؤیت خدا» نامید. برای روشن شدن موضوع، فقط به چند نمونه از این رویدادها و مطالب می‌پردازیم.

در عهد عتیق

در عهد عتیق گرچه موضوع «تثلیث» به روشنی مکشوف نشده بود، اما رویدادهایی در آن قید شده که برای یهودیان سؤال برانگیز بود، رویدادهایی که طی آنها انسانی بر انبیا یا افراد برگزیده ظاهر می‌شد و کاری می‌کرد که آنها یقین بیابند که آن انسان خدا است! علمای یهود برای توجیه این مطلب، آن وجود را «فرشته خاص» خدا می‌دانستند؛ نه فرشته‌ای به سان فرشتگان دیگر، بلکه فرشته‌ای که مظهر ذات خدا بود و می‌شد او را خدا خواند.

به عنوان مثال، زمانی که یعقوب، نوه ابراهیم، به سرزمین پدری خود باز می‌گردد، به خاطر ترسی که از برادر خود در دل داشت، دچار اضطراب و تلاطم روحی می‌شود. در شب پیش از ملاقات دو برادر، مرد ناشناسی بدون مقدمه قبلی، به سراغ یعقوب می‌آید و تا پگاه با او کشتی می‌گیرد. پیش از طلوع آفتاب، آن مرد که هنوز هویتش آشکار نشده، قصد رفتن می‌کند. اما یعقوب به او می‌گوید: «تا مرا برکت ندهی، تو را رها نکنم!» آن مرد یعقوب را برکت می‌دهد و نام او را به اسرائیل تغییر می‌دهد. یعقوب که عمیقاً تحت تأثیر این رویداد قرار گرفته، می‌گوید: «خدا را روبرو دیدم و جانم رستگار شد!» (پیدایش ۳۲:۲۴-۳۰).

سالها پس از این ماجرا، وقتی قوم اسرائیل در سرزمین کنعان سکنی گرفته بودند، زن نازایی با مردی مواجه می‌شود که به او نوید تولد پسری را داد، پسری که برگزیده خدا

خواهد بود. شوهر آن زن، از آن مرد نامش را می پرسد. مرد در جواب می گوید: «چرا در باره اسم من سؤال می کنی چونکه آن عجیب است!» شوهر آن زن وقتی در مقام سپاسگزاری از خدا، در حضور آن مرد برای خدا قربانی تقدیم می کند، آن شخص ناگهان در میان آتش و دود قربانی به آسمان بالا می رود. آن زن و شوهر با دیدن این رویداد خارق العاده، از وحشت بر زمین می افتند. در این لحظه، شوهر به زن خود می گوید: «البته خواهیم مرد زیرا خدا را دیدیم!» در واقع آنها، آن مرد یا آن فرشته را مظهر وجود خدا می دانستند و کتاب مقدس نیز این تصور را نفی نمی کند. این ماجرا شباهت زیادی به ماجرای ملاقات یعقوب با آن مرد دارد. وقتی فرزندشان به دنیا آمد، او را «سامسون» نامیدند، همان قهرمان معروف.

در قسمت های دیگر کتاب مقدس نیز آیاتی وجود دارد که به شخصی اشاره می کند که الوهیت دارد و مظهر وجود خدا شناخته شده است. به عنوان مثال، در کتاب اشعیای نبی، در مورد مسیحای موعود چنین پیشگویی شده است: «برای ما ولدی زاییده و پسری به ما بخشیده شد و سلطنت بر دوش او خواهد بود؛ و اسم او عجیب و مشیر و خدای قدیر و پدر سرمدی و سرور سلامتی خوانده خواهد شد» (اشعیای ۹: ۶). این یکی از عجیب ترین آیه های عهد عتیق می باشد. توجه کنید که در این آیه آمده که این پسر، پادشاه بوده، نامش نیز «خدای قدرتمند» خوانده خواهد شد. عجیب است که یک پسر، «خدا» خوانده شود. به علاوه او «پدر سرمدی» نیز نامیده شده است، یعنی «سرمنشأ ابدیت». تمام این صفات و القاب، صفات خدا هستند که به یک موجود انسانی نسبت داده شده است.

جالب اینجاست که این مطالب در کتابی نوشته شده (یعنی عهد عتیق) که شدیداً مروج یکتاپرستی است و بارها مؤکداً اعلام داشته که هیچ موجود دیگری نباید در کنار خدا مورد پرستش واقع شود و خدا هیچگاه کس دیگری را در جلال خود شریک نمی سازد.

در عهد جدید

موضوع «تجلی قابل رؤیت خدا» در عهد جدید بسیار روشنتر از عهدعتیق مطرح می شود.

نخست، پیش از تولد عیسی ناصری، فرشته‌ای در خواب به یوسف، نامزد مریم، ظاهر می شود و به او می گوید که فرزندی که از مریم به دنیا خواهد آمد، از جانب روح القدس در بطن مریم قرار گرفته و او همان نجات دهنده‌ای خواهد بود که اشعیا در مورد او پیشگویی کرده و گفته است که نامش «عمانوئیل» خواهد بود، یعنی «خدا با ما» (اشعیا ۷: ۱۴ و متی ۱: ۲۰-۲۴). در واقع، لقب عیسی ناصری، «عمانوئیل» بود، زیرا او خدایی بود که «با انسانها» و «در میان انسانها» بود.

همین عیسی ناصری، چون رسالت خود را آغاز کرد، در مباحثه‌هایی که با علما و فقهای یهود داشت، خود را «پسر خدا» و «مساوی با خدا» معرفی می کرد^(۲). به چند نمونه توجه بفرمایید:

روزی عیسی در روز شنبه^(۳) بیماری را شفا داد. کاهنان یهود به او اعتراض کردند. «عیسی در جواب ایشان گفت: "پدر من تا کنون کار می کند و من نیز کار می کنم." پس از این سبب، یهودیان بیشتر قصد قتل او کردند زیرا که نه تنها سبب را می شکست بلکه خدا را نیز پدر خود گفته، خود را مساوی خدا می ساخت» (انجیل یوحنا ۵: ۱۶ و ۱۷).

در مباحثه دیگری با سران مذهبی یهود، عیسی فرمود: «من و پدر یک هستیم.» واکنش سران یهود این بود: «آنگاه یهودیان باز سنگها برداشتند تا او را سنگسار کنند. عیسی بدیشان جواب داد: "از جانب پدر خود بسیار کارهای نیک به شما نمودم. به سبب کدامیک از آنها مرا سنگسار می کنید؟" یهودیان در جواب گفتند: "به سبب عمل نیک تو را سنگسار نمی کنیم بلکه به سبب کفر، زیرا تو انسان هستی و خود را خدا می خوانی!"

۲- توجه داشته باشید که عیسی چنین مباحثی را فقط با علمای دینی مطرح می کرد، نه با مردم عادی. عیسی انتظار داشت که لاقول علما گفته او را درک کنند و بپذیرند که او پسر خداست.

۳- روز تعطیل یهودیان که بسیار مقدس بود و کسی نمی بایست در آن روز کاری انجام دهد.

(یوحنا ۱۰: ۳۰-۳۳).

و یک بار نیز وقتی در شب آخر با شاگردانش صحبت می‌کرد، چنین گفت و گویی رد و بدل شد: «عیسی بدو گفت: "من راه و راستی و حیات هستم. هیچکس جز به وسیله من نزد پدر نمی‌آید. اگر مرا می‌شناختید، پدر مرا نیز می‌شناختید و بعد از این او را می‌شناسید و او را دیده‌اید." فیلیپس بدو گفت: "ای آقا، پدر را به ما نشان ده که ما را کافی است." عیسی بدو گفت: "ای فیلیپس، در این مدت با شما بوده‌ام، آیا مرا نشناخته‌ای؟ کسی که مرا دید، پدر را دیده است؛ پس چگونه تو می‌گویی پدر را به ما نشان ده؟"» (یوحنا ۱۴: ۶-۹).

در صدر مسیحیت

از همان آغاز مسیحیت، به گواهی اسناد تاریخی غیرمسیحی، مسیحیان در تجمعات خود، عیسی مسیح را همچون خدا ستایش و نیایش می‌کردند. آنان طبق تعلیم رسولان مسیح، عیسی را یک وجود الهی می‌دانستند.

شکل‌گیری آموزهٔ تثلیث

نحوه شکل‌گیری

پس از عروج مسیح به آسمان پس از مرگ و قیامش، رسولان و بعدها پدران کلیسا با بررسی زندگی و تعالیم مسیح، تحت هدایت روح القدس به این آگاهی رسیدند که مسیح همان «تجلی قابل رؤیت» خدا در عهدعتیق بوده که در مقطعی خاص از زمان، تن گرفت و انسان شد و در میان ما زیست تا کفاره گناهان ما را بپردازد. آنان ایمان داشتند که عیسی مسیح صاحب الوهیت بود؛ و همیشه با خدا بوده است.

اما تبیین و بیان دقیق این موضوع سؤالاتی را بر می‌انگیخت. آیا مسیح، این «تجلی قابل رؤیت» خدا با خدا برابر است؟ آیا با خدا هم‌ذات است؟ آیا با خدای پدر هم‌مرتبه است یا پایین‌تر از او قرار دارد؟ آیا مخلوق است یا مولود، یا اینکه همراه با خدا ازلی است؟ آیا به این ترتیب سه خدا خواهیم داشت، یعنی پدر و پسر و روح القدس^(۴)؟ رابطه این سه با هم چگونه است؟

جمع‌بندی و بیان و تبیین این اصول کار ساده‌ای نبود. در کتابمقدس حقایق به‌صورت غیرسیستماتیک و عمدتاً در لابلای رویدادها و تعالیم مختلف ابراز شده بود، حال چگونه می‌شد تمام آنها را به شکل یک اصل منسجم بیان داشت که هم جامع باشد و هم مانع؟ هم تمامی حقایق کتابمقدس را بیان دارد و هم از شرک و چندخدایی به‌دور ماند؟ هم تمامی مندرجات کتابمقدس را مد نظر داشته باشد و هم پاسخ بدعتکاران را بدهد، بدعتکارانی که پسر خدا را در مرتبه‌ای پایین‌تر از خدای پدر قرار می‌دادند؟

در قرون دوم و سوم، علمای الهیات و پدران برجسته کلیسا به تدریج نیاز به تدوین یک آموزه رسمی و جامع را احساس کردند. از اینرو، علمای الهی برجسته‌ای چون ایرنه‌ئوس، ترتولیان، آریجن و دیگران، در کتاب‌ها و رسالات الهیاتی و فلسفی خود، به تشریح این آموزه بر اساس کتابمقدس و سنت رسولان پرداختند. تا اینکه سرانجام، با برگزاری چند شورای بین‌کلیسایی در سده‌های چهارم و پنجم میلادی، آموزه و عقیدتی تدوین شد که برای نامگذاری آن، از کلمه «ثلیث» استفاده کردند. برای این

منظور، نوشته‌های علمای الهی برجسته نیز که از بعضی از آنها نام بردیم، مد نظر قرار داده شد.

تعریف تثلیث

اصطلاح «تثلیث» از کلمه عربی «ثلاثه» به معنی «سه» می‌آید^(۵). بنابراین، تثلیث یعنی «سه بخش کردن... قائل به سه‌گانگی (در الوهیت) شدن»^(۶).

پیش از آنکه تعریف‌های موجود در کتاب‌های رسمی اصول اعتقادات را نقل قول کنیم، تعریف‌هایی که جنبه‌ای تخصصی دارند، ابتدا تعریف ساده‌ای را که در کتاب فرهنگ لغات کتابمقدس در مورد تثلیث آمده، نقل می‌کنیم؛ این فرهنگ، تثلیث را در سه عبارت ساده، اینچنین توضیح می‌دهد: «۱- خدایی نیست جز یکی؛ ۲- پدر، پسر، و روح القدس هر یک به‌طور کامل و ابدی خدا است. ۳- پدر، پسر، و روح القدس هر یک شخص متمایزی می‌باشد.»^(۷) اما خدای تثلیث قابل تجزیه نیست، یعنی نمی‌توان گفت که خدای پدر یک سوم تمامیت خداست، و پسر نیز یک سوم و روح القدس هم یک سوم.

این تعریف ساده و درضمن رسمی آموزه تثلیث می‌باشد. اکنون به تعاریف فنی‌تر که از کتاب‌های اصول اعتقادات متعلق به فرقه‌های مختلف مسیحیت اخذ شده، توجه بفرمایید:

در کتاب «الهیات مسیحی» تثلیث چنین تعریف شده است: «در الهیات مسیحی، اصطلاح "تثلیث اقدس" به این معنی است که در خدای واحد، سه شخصیت یا اُقنوم

۵- ر.ش. به فرهنگ معین. ۶- همان مأخذ.

۷- ترجمه بخشی از پاراگراف آغازین از مبحث Trinity، از کتاب Third, New Bible Dictionary Edition، انتشارات IVP.

مشخص وجود دارد که هم‌ذات بوده و به نام پدر و پسر و روح‌القدس معروف‌اند. ما خدای واحد را که دارای سه اقنوم^(۸) می‌باشد، عبادت می‌کنیم. اعتقادنامه آتاناسیوس^(۹) این اعتقاد را به این صورت بیان می‌کند: «ما خدای واحد را که دارای تثلیث می‌باشد و تثلیث را که دارای وحدت می‌باشد، عبادت می‌نماییم. اقانیم ثلاثه از یکدیگر متمایز هستند، ولی ذات الهی را قابل تقسیم نمی‌دانیم. این سه اقنوم با یکدیگر دارای ابدیت و تساوی همانند می‌باشند، به طوری که ما وحدانیت کامل را در تثلیث، و تثلیث کامل را در وحدانیت عبادت می‌نماییم.»^(۱۰)

در کتاب «خلاصه اعتقادات مسیحی» نوشته عالم بزرگ الهیات، لوئیس برکوف (۱۸۷۴-۱۹۵۷)، عقیدت تثلیث چنین تبیین شده است: «کتابمقدس تعلیم می‌دهد که خدا در عین حال که واحد است، به صورت سه شخص (یا اقنوم) وجود دارد، یعنی پدر و پسر و روح‌القدس... این سه در عین حال، چنان ماهیتی دارند که می‌توانند با یکدیگر وارد رابطه شخصی شوند. پدر می‌تواند با پسر سخن گوید و بالعکس، و هر دو می‌توانند روح‌القدس را صادر کنند. راز واقعی تثلیث در این است که هر یک از شخص‌ها از تمامی و کل ذات یا جوهر الهی برخوردار است، و اینکه این جوهر الهی خارج و جدا از این شخص‌ها موجودیت ندارد. این سه در ذات، یکی تابع دیگری نیست، گرچه می‌توان گفت که به ترتیب موجودیت، نخست پدر قرار دارد، دوم پسر، و سوم روح‌القدس. این ترتیب در نقش‌های ایشان نیز منعکس می‌باشد.»^(۱۱)

۸- اقنوم از کلمه آرامی قنوما، به معنی «شخص» است. جمع آن، اقانیم می‌باشد. اقانیم ثلاثه یعنی «سه شخصیت الوهیت» (ر.ش. به فرهنگ معین).

۹- آتاناسیوس از پدران کلیسا بود که بین سالهای ۲۹۶ تا ۳۷۳ می‌زیست و آثار مهمی در زمینه الهیات مسیحی نوشت.

۱۰- نقل از کتاب «الهیات مسیحی»، نوشته Henry Thiessen، ترجمه کشیش ط. میکانلیان، فصل ۹، بخش دوم، تثلیث اقدس.

۱۱- ترجمه فصل ۷، بخش ۱، از کتاب Summary of Christian Doctrine نوشته Louise Berkhof

در کتاب «اصول اعتقادات کلیسای کاتولیک» نیز تثلیث اینچنین تبیین شده است: «اصل جزمی تثلیث اقدس: تثلیث واحد است. ما قائل به سه خدا نیستیم، بلکه به یک خدای واحد در سه شخص، یعنی «تثلیث هم‌ذات». شخص‌های الهی در الوهیت یکتا شریک نیستند، بلکه هر یک از آنها، خدای کامل است: "پدر همانی است که پسر است، و پسر همانی است که پدر است، و پدر و پسر همانی هستند که روح القدس است، یعنی در طبیعت خود، یک خدای واحد." هر یک از این سه شخص همین واقعیت است، یعنی ذات، جوهر، یا ماهیت الهی.^(۱۲)»

آیا تثلیث با وحدانیت خدا در تناقض نیست

برای پاسخگویی بهتر به این سؤال، نخست باید تعریف «وحدانیت» خدا را در کتابمقدس مشخص کرد.

در کتابمقدس، واحد بودن خدا در مقابل تعدد و کثرت خدایان بت‌پرستان و شیطان‌پرستان قرار داشت. ایشان قائل به خدایان متعددی بودند که هر یک بخشی از عالم هستی را آفریده بود و بر آن حاکمیت داشت. این خدایان به خاطر منافع خود اغلب با هم در تخاصم بودند و بشر و طبیعت نیز از نزاع میان آنها دچار مصائب می‌شد. این موضوع به تفصیل در مقاله A-1 مورد بحث قرار گرفته است. اعتقاد به این حقیقت که تمامی عالم هستی با تمامی جزئیات آن را فقط یک خدا به تنهایی آفرید، برای نخستین بار در دین یهود مکشوف گشت؛ اما این ایمان فقط در میان قوم یهود حاکم بود و بس. با ظهور مسیحیت، این اعتقاد برای نخستین بار به نقاط مختلف جهان برده شد. جالب

است بدانیم که وقتی مسیحیان اعتقاد به خدای یگانه را در امپراطوری روم ترویج می‌دادند، رومیها و یونانیهای چندگانه‌پرست ایشان را متهم به «الحاد» می‌کردند، چون منکر وجود خدایان متعدد بودند!

بدینسان، وحدت خدا در کتابمقدس، در نقطه مقابل تعدد خدایان متخاصم و بوالهوس بت‌پرستان قرار داشت. یعنی کتابمقدس می‌گفت که منشأ و مقدرات عالم هستی در دست «یک نظام» یا «یک حکومت» یا «یک خدا و خالق» قرار دارد، نه چندین «حکومت» یا «خدا».

شاید یک مثال ناقص به درک مطلب در چارچوب تاریخی‌اش کمک کند. هر کشوری را یک حکومت واحد اداره می‌کند که بر تمامی شئون آن کشور حاکمیت دارد. اما اگر در اثر مسائل سیاسی، کشور دچار بحران گردد و مدعیان مختلف بر بخشهای مختلف مملکت حکمرانی کنند، آنگاه دیگر نمی‌توان گفت که آن کشور دارای یک حکومت واحد است. یا در کشورهایی که به صورت ملوک‌الطوایفی اداره می‌شدند، حکومت واحدی وجود نداشت. اما باز گردیم به کشورهایی که در آنها حکومتی واحد وجود دارد. آیا منظور از وحدت حکومت یعنی اینکه تمام امور را یک شخص واحد انجام می‌دهد و اداره می‌کند؟ طبعاً چنین نیست. در بطن یک حکومت و دولت واحد، ارگانهای مختلفی وجود دارد، اما اینها همه هدف و اراده و برنامه مشترکی را دنبال می‌کنند.

اعتقاد به خدایان متعدد مشابه حکومت ملوک‌الطوایفی است، یعنی هر بخش از عالم خلقت را یکی از خدایان اداره می‌کند! اما در اعتقاد تک‌خدایی، اعتقاد بر این است که یک نظام حکومتی، یا یک وجود، یا یک ارگان، خالق تمامی هستی است و بر امور آن حاکمیت دارد.

با چنین توضیحی، شاید ذهن ما نسبت به مسأله وحدانیت خدا در مسیحیت اندکی روشن‌تر شده باشد. در مسیحیت وقتی می‌گوییم خدا یکی است، منظورمان همین است که در پاراگراف پیشین ذکر کردیم. اما این به آن معنا نیست که این خدا لزوماً در وجود

یگانه خود دارای کثرت نیست. مسیحیت در مورد وجود خدا، به کثرت در وحدت معتقد است، یعنی یک خدای واحد که از سه شخص تشکیل یافته است. این سه شخص دارای ذات و جوهر یکسانی هستند، و از یک هدف و یک اراده برخوردار می‌باشند.

آیا تثلیث منطقی است

آیا تثلیث منطقی است؟ آیا قابل درک است؟

یک نکته مهم را فراموش نکنیم، و آن اینکه ما انسانها مخلوقیم و مخلوق طبعاً قادر به ادراک خالق خود نیست. علاوه بر این، شعور و ادراک ما از پدیده‌های اطرافمان، به واسطه یک ارگان ۴۰۰ گرمی صورت می‌پذیرد که آن را مغز می‌نامیم. آیا درست است که انتظار داشت این ارگان کوچک خالق نامتناهی خود را ادراک کند و بر او شعور و وقوف بیابد؟

مثالی بزنیم: جانداران از نظر شعور و ادراک به درجات مختلفی تقسیم می‌شوند. موجودات با درک محدود قادر به ادراک اموری نیستند که حیوانات با درکی گسترده‌تر ادراک می‌کنند. مثلاً ادراک یک مگس از محیط خود با ادراک سگ بسیار متفاوت است. انسان در میان موجودات زنده بالاترین سطح و قدرت ادراک را دارد. با اینحال، در مقایسه با فرشتگان که مخلوقات روحانی هستند، درک انسان بسیار محدود است، چه برسد در مقایسه با خدا. این امر حتی در میان انسانها نیز صادق است، یعنی اینکه یک خردسال، قادر در درک اموری نیست که بزرگسالان ادراک می‌کنند. و امروزه، آن انسان بزرگسال و بالغ که به بالاترین مدارج علمی رسیده است، اذعان می‌دارد که عالم هستی بسی پیچیده‌تر از آن است که می‌پنداشته است. به عبارتی دیگر، انسان حتی قادر به درک عالم مخلوق نیست، چه برسد به درک وجود خالق خود!

لذا اگر تثلیث گاه سؤال برانگیز یا غیر قابل درک می‌نماید، جای تعجب نیست، چرا

که ذات خدا را کدام مخلوق است که بتواند درک کند؟

خردمندانه‌ترین راه برای انسان

لذا خردمندانه‌ترین راه برای انسان این است که در مقابل خدای خود فروتن شود و او را آنطور بپذیرد که او خود را در کلامش مکشوف فرموده است. انسان هیچگاه نخواهد توانست به چگونگی و ماهیت وجود خالق خود وقوف و آگاهی بیابد. اما خالق، تا آنجا که برای درک انسان مقدور بوده، خود را به بشر شناسانده است. او در کتاب مقدس، با استفاده از اصطلاحات قابل درک برای بشر، نظیر «پدر»، «پسر»، و «روح مقدس» خود را به صورت تثلیث به انسان مکشوف ساخته است. او وجود خود را فقط تا آن حد بر ما آشکار فرموده که ما قادر به درکش بودیم و لازم بود بدانیم.

موضوع مهم دیگر این است که ذات خدا را باید به یاری و مدد خود او بشناسیم، نه با کمک عقلی که حتی قادر به شناخت عالم مخلوق نیست. از اینروست که کلام خدا می‌فرماید: «خدا این همه را به وسیله روح خود از راه الهام به ما آشکار ساخته است، زیرا روح القدس همه چیز حتی کُنه نیات الهی را کشف می‌کند... ما در باره این حقایق، با عباراتی که از حکمت انسان ناشی می‌شود سخن نمی‌گوییم، بلکه با آنچه روح القدس به ما می‌آموزد، و به این وسیله، تعالیم روحانی را برای اشخاص روحانی بیان می‌نماییم. کسی که روحانی نیست، نمی‌تواند تعالیم روح خدا را بپذیرد، زیرا به عقیده او این تعالیم پوچ و بی‌معنی هستند. و در واقع، چون تشخیص این گونه تعالیم محتاج به بینش روحانی است، آنها نمی‌توانند آن را درک کنند» (رساله اول قرنیتان ۲: ۱۰-۱۴، ترجمه مؤده برای عصر جدید).

چرا می‌گویند عیسی پسر خداست؟

پس از پرداختن به موضوع تثلیث، اینک می‌توانیم توضیحات بیشتری در باره عیسی مسیح بدهیم و شرح دهیم که منظور مسیحیان از اینکه می‌گویند «عیسی پسر خداست» چیست. «پسر خدا» چه معنایی دارد؟ آیا منظور این است که خدا همسری اختیار کرد و نتیجه آن تولد عیسی مسیح بود؟ عیسی که بود؟ رابطه او به‌عنوان پسر خدا با خدای پدر چه بود؟

برای تشریح این نکته، بهترین راه بررسی بخشهایی از عهدجدید است که مقوله «پسر خدا» را تشریح می‌کنند.

«پسر یگانه‌ای که در آغوش پدر است...»

بحث خود را در خصوص پسر خدا بودن عیسی، با نقل یک آیه بسیار مهم از انجیل یوحنا آغاز می‌کنیم. می‌فرماید: «خدا را هرگز کسی ندیده است؛ پسر یگانه‌ای که در آغوش پدر است، همان او را ظاهر کرد» (یوحنا ۱: ۱۸).

در این آیه، سه نکته بسیار مهم نهفته است:

- نخست اینکه خدا را هیچکس ندیده است. طبق تعلیم کتابمقدس، انسان قادر به دیدن خدا نیست.

- این خدای نادیده و نادیدنی، وجودی را در آغوش خود دارد که «پسر یگانه» نامیده شده است.

- خدا در بخش دوم این آیه، «پدر» نامیده شده است. اصطلاح «پسر یگانه» که طبعاً حالتی استعاری و مجازی دارد، به یک حقیقت روحانی بسیار مهم اشاره دارد و آن

اینکه این «وجود» که در آغوش پدر است، مخلوق نیست، بلکه مولود است. همانطور که انسان فرزند خود را خلق نمی‌کند بلکه او را مولود می‌سازد، «پسر یگانه» نیز مولود خداست، یا به عبارت ساده‌تر، از ذات خود پدر است. هر چه «پدر» هست، او نیز هست؛ همانطور که فرزند انسان نیز انسان است و ذات انسانی دارد و تمام خصوصیات ژنتیکی پدر و مادر را دارا است.

● بر اساس این آیه، این «پسر یگانه» همواره در «آغوش» پدر است، چرا که در بخش دوم این آیه، فعل به زمان حال به کار رفته است. یعنی هیچ زمانی وجود نداشته که «پسر یگانه» نبوده باشد یا پدر و پسر یگانه بدون وجود یکدیگر و مستقل از هم وجود داشته باشند.

● اصطلاح «آغوش پدر» نیز که حالتی استعاری و مجازی دارد، بیانگر رابطه حیاتی و تنگاتنگی است که میان «پدر» و «پسر یگانه» برقرار می‌باشد.

● و بالاخره، در بخش سوم این آیه می‌بینیم که گرچه خدا یا پدر را هرگز کسی ندیده و نمی‌تواند هم دید، اما «پسر یگانه‌ای که در آغوش پدر است»، هم اوست که پدر را بر ما ظاهر می‌کند. در زبان اصلی انجیل، یعنی زبان یونانی، عبارت «ظاهر کردن» به معنی «تفسیر کردن» است. یعنی «پسر یگانه» وجود خدا را بر ما کشف می‌کند و آن را برای ما تفسیر و تشریح و معرفی می‌نماید. به همین جهت، در انجیل‌ها می‌بینیم که چگونه عیسی مسیح آینه تمام‌نمای وجود خداست.

«و کلمه جسم گردید...»

آیه آغازین و معروف انجیل یوحنا نیز به درک بهتر مطلب کمک شایانی می‌کند؛ می‌فرماید: «در ابتدا کلمه بود، و کلمه نزد خدا بود، و کلمه خدا بود» (انجیل یوحنا ۱: ۱). و بعد در آیه ۱۴ همان فصل می‌فرماید: «و کلمه جسم گردید و میان ما ساکن شد پر از

فیض و راستی. و جلال او را دیدیم، جلالی شایستهٔ پسر یگانهٔ پدر.»

این «کلمه» کیست؟ از آیه ۱۴ پی می‌بریم که «کلمه» همان پسر یگانهٔ خداست. اما چرا پسر یگانهٔ خدا «کلمه» نامیده شده است؟ واژهٔ لوگوس (Logos) در زبان یونانی، به معنی کلمه، سخن، و نیز معرفت و شناخت می‌باشد. لوگوس نزد یونانیان آن خرد کل بود که در پس جهان هستی وجود داشت و آن را ابقا و حفظ می‌کرد. یهودیان نیز «حکمت» یا خرد را آن بخش از وجود خدا می‌پنداشتند که عالم هستی را به وجود آورد. یوحنا ی رسول تحت الهام روح القدس از همین واژه استفاده می‌کند تا رابطهٔ عیسی مسیح را با خدا توضیح دهد. «کلمه» از ازل وجود داشت؛ این «کلمه» از همان ازل نزد خدا بود؛ و این «کلمه» خدا بود. به عبارت دیگر، خدا همیشه وجود داشته است، و در بطن او «کلمه» بوده است. این «کلمه» گرچه جزئی از خدا بوده، اما در عین حال، به گونه‌ای از او متمایز است.

شاید با یک تمثیل ساده، موضوع روشنتر شود. اگر من در مقابل شما بنشینم و به جای سخن گفتن با شما، فقط به شما نگاه کنم، آیا قادر خواهید بود بدانید من چه فکر می‌کنم یا چه می‌خواهم بگویم؟ قطعاً نه! پس چه باید کرد؟ طبیعی است! باید سخن گفت؛ باید «کلمه‌ای» از دهان من خارج شود تا فکر من به گونه‌ای قابل درک یا «قابل لمس» در آید. در غیر اینصورت، هیچکس نخواهد توانست به فکر من پی ببرد. فکر ما تا زمانی که به صورت «کلمه» در نیاید، برای دیگران قابل درک و دسترسی نخواهد بود. در اینجا نکتهٔ ظریفی وجود دارد. آیا در ذهن من، اول «فکر» به وجود می‌آید و بعد کلام؟ یا هر دو همزمان به وجود می‌آیند؟ اما سؤال مهم‌تر این است که آیا اساساً فکر کردن بدون کلمات امکان‌پذیر است؟ آیا کسی که هیچ زبانی نیاموخته، اصلاً قادر به فکر کردن می‌باشد؟ گویا نه! پس می‌توان گفت که فکر و کلمه گرچه از هم قابل تمایز و تشخیص می‌باشند، اما از یک ذات و جوهر برخوردارند. تفکر آن فرایندی است که طی آن فکر ما شکل می‌گیرد؛ کلمات وسایلی هستند که به واسطهٔ آنها تفکر می‌کنیم. اما علاوه بر این، کلمات وسایلی هستند که فکر ما را به دیگران انتقال می‌دهند و آن را

آشکار می‌سازند.

خدا آن «فکر اعظم»، آن خرد کل می‌باشد. اما چگونه می‌توانیم او را بشناسیم اگر «کلمه‌ای» از او صادر نگردد؟ عیسی آن «کلمه‌ای» بود که از آن خرد اعظم صادر شد، و به‌صورت قابل درک و قابل لمس، او را به ما شناسانید. او از آغاز وجود داشت، از همان زمانی که خرد اعظم وجود داشت. هر چه خرد اعظم بود، او نیز بود. این «کلمه» در مقطعی از زمان که آن «خرد اعظم» مقرر فرموده بود، از او صادر شد، و به‌گونه‌ای که برای بشر خاکی «قابل شنیدن»، «قابل درک»، و «قابل لمس» باشد، ظاهر گردید. همانطور که در یوحنا ۱:۱۴ آمده، «کلمه جسم گردید و میان ما ساکن شد، پر از فیض و راستی...» بدینسان، هر که این «کلمه»، این «پسر یگانه» را دید، خدا، آن خرد اعظم را دیده است. به‌همین جهت بود که عیسی به شاگردانش فرمود: «کسی که مرا دید، پدر را دیده است» (یوحنا ۱۴:۹). و در جای دیگر فرمود: «من و پدر یک هستیم» (یوحنا ۱۰:۳۰).

پرتو جلال خدا و مهر دقیق وجود او

آیه‌هایی در رساله به عبرانیان نیز روشنگر این موضوع می‌باشد. در آیات اولیه این رساله که یکی از کتب عهدجدید می‌باشد، چنین می‌خوانیم: «خدا در ایام قدیم، در اوقات بسیار و به راههای مختلف به‌وسیله پیامبران با پدران ما تکلم فرمود. ولی در این روزهای آخر، به‌وسیله پسر خود با ما سخن گفته است... آن پسر، فروغ جلال خدا و مظهر کامل وجود اوست...» (عبرانیان ۱:۱ و ۳، ترجمه مژده برای عصرجدید).

خدا پیش از فرستادن پسرش، از طریق انبیا با بشر سخن می‌گفت؛ اما وقتی پسرش را فرستاد، به‌گونه‌ای مستقیم با انسان تکلم کرد، چرا که این پسر «فروغ جلال خدا و مظهر کامل وجود او» می‌باشد. برای درک مطلب، باید دو اصطلاح «فروغ جلال خدا» و

«مظهر کامل وجود خدا» را توضیح دهیم.

عیسی «فروغ جلال خدا» بود؛ او پرتو خورشید تابناک خدای متعال می‌باشد. خورشید را چگونه می‌دیدیم اگر پرتو و اشعه و فروغ او به زمین نمی‌رسید؟ آیا پرتو خورشید از خود او جداست؟ آیا درخشش خورشید در پرتو و اشعه آن ظاهر نمی‌شود؟ آیا آن دو، گرچه از یکدیگر قابل تشخیص‌اند، اما از یک ذات نیستند؟

عیسی «مظهر کامل وجود خدا» بود. این عبارت در متن اصلی یونانی، به‌طور دقیق‌تر چنین معنایی می‌دهد: «او مَهر دقیق وجود خدا بود.» در دوران باستان که امضا مرسوم نبود، افراد مهم انگشتی بر انگشت داشتند که مهر ایشان بود و با آن اسناد رسمی را مهر می‌کردند. وقتی مهر را روی موم فشار می‌دادند یا آن را بر روی کاغذ می‌زدند، تصویری عیناً مشابه مهر تولید می‌شد. عیسی مهر خداست و تصویر دقیق ذات و ماهیت او را منعکس می‌سازد.

اینچنین است معنی پسر خدا بودن عیسی

عیسی مسیح از ازل بود؛ از زمانی که خدا بود، او نیز بود. او جزئی از وجود خدا است. نه اینکه دو خدا وجود داشته باشد؛ خدا واحد است و «پسر» در آغوش اوست. این «جزء از وجود خدا» برای زمانی از پدر جدا شد، انسان گردید، به زمین آمد، بر روی صلیب جان سپرد تا کفاره گناهان بشر را بپردازد، و در روز سوم زنده شد، و به آسمان به جایگاه ازلی و ابدی خود بازگشت، به نزد خدای پدر.

مسیحیان یک انسان را به مقام خدایی نرسانده‌اند. این انسان با زندگی و تعالیم و معجزاتش نشان داد که همان کسی است که انبیای عهدعتیق وعده‌اش را داده بودند، همان کسی که طبق پیشگوییها «سلطنت بر دوش او خواهد بود و اسم او عجیب و مشیر و "خدای قدیر" خوانده خواهد شد» (اشعیا ۹: ۶).

حتی شاگردانش نیز از ابتدا به این حقیقت پی نبرده بودند. این امر به تدریج بر آنها آشکار شد. عیسی به هنگام شام آخر، به شاگردانش فرمود: «از نزد پدر بیرون آمدم، و در جهان وارد شدم، و باز جهان را گذارده، نزد پدر می‌روم.» چون این را گفت، شاگردان شاد شده، گفتند: «هان، اکنون علانیةً (یعنی آشکارا) سخن می‌گویی و هیچ مثل نمی‌گویی! الان دانستیم که همه چیز را می‌دانی... بدین جهت باور می‌کنیم از خدا بیرون آمدی!» (یوحنا ۱۶: ۲۸-۳۰). یوحنا ی رسول که آیات فوق را در انجیلش نوشته است، در سالهای واپسین زندگانی، در رساله اول خود با اطمینان می‌نویسد: «ما دیده‌ایم و شهادت می‌دهیم که پدر پسر را فرستاد تا نجات‌دهنده جهان بشود» (اول یوحنا ۴: ۱۴). هم او فصل اول همین رساله را چنین آغاز می‌کند: «آنچه از ابتدا بود، و آنچه شنیده‌ایم و به چشم خود دیده، آنچه بر آن نگرستیم و دستهای ما لمس کرد در باره کلمه حیات. و حیات ظاهر شد و آن را دیده‌ایم و شهادت می‌دهیم و به شما خبر می‌دهیم از حیات جاودانی که نزد پدر بود و بر ما ظاهر شد» (اول یوحنا ۱: ۱ و ۲).

آنچه در انجیل در باره شخصیت و هویت واقعی عیسی مسیح آمده، زائیده توهامات خود عیسی یا احساسات شاگردانش نبود. آنان عمیقاً متقاعد شده بودند که آنچه عیسی در مورد خود فرموده بود، حقیقت داشته است.

آیا مقوله «پسر خدا بودن» تعلیم ابداعی عیسی بود

علمای دینی یهود نیز در مقابل ادعاهای عیسی، همان مشکلی را داشتند که بسیاری از مردم در هر دوره‌ای داشته‌اند. آنان نمی‌توانستند ادعاهای او را بپذیرند؛ می‌پنداشتند که عیسی انسانی است که ادعای خدایی می‌کند. وقتی عیسی به ایشان فرمود که «من و پدر یک هستیم»، ایشان قصد کردند که او را سنگسار کنند. عیسی از ایشان پرسید: «از جانب پدر خود بسیار کارهای نیک به شما نمودم. به سبب کدامیک از آنها مرا سنگسار

می‌کنید؟ یهودیان در جواب گفتند: به سبب عمل نیک تو را سنگسار نمی‌کنیم، بلکه به سبب کفر! زیرا تو انسان هستی و خود را خدا می‌خوانی!» (یوحنا ۱۰: ۳۰-۳۳). طبق اناجیل، علت اصلی اعدام عیسی نیز همین ادعای او بود.

اما علمای یهود غافل بودند از اینکه درست عکس تصور آنان صادق است: عیسی انسانی نبود که ادعای خدایی می‌کرد، بلکه وجودی خدایی بود که انسان شده بود! نکته مهم اینجاست که سران یهود باور داشتند که مسیحای موعودشان وجودی الهی خواهد بود؛ اما مشکل آنان با عیسی این بود که ایشان او را آن مسیحای موعود نمی‌انگاشتند، چرا که انتظار ایشان این بود که مسیحای موعود با شکوه و جلال الهی و قدرتی حاکمانه به‌ناگاه در مقابل چشمان همه از آسمان نزول کند و قدرت حکومت روم را در هم بشکند و تمام جهان را تحت سلطه قوم یهود در آورد.

«و خدا گفت: روشنایی بشود...»

در فصل اول کتاب پیدایش، به‌هنگام شرح آفرینش جهان هستی، می‌بینیم که تمامی اجزاء عالم صرفاً با «گفتن» خدا خلق شد. خدا کلامی بر زبان آورد و پدیده‌ها آفریده شدند. اما واقعیت این است که این گفتن یا این کلام خدا، همان کلمه‌ای است که «نزد خدا بود و خدا بود» (یوحنا ۱: ۱). طرح آفرینش را خدای پدر ریخت؛ پسر یگانه او این طرح را به اجرا در آورد.

از اینرو، یوحنا رسول در ادامه آیه نخست انجیلش می‌فرماید: «همه چیز به واسطه او آفریده شد و به‌غیر از او چیزی از موجودات وجود نیافت» (یوحنا ۱: ۳). نویسنده رساله به عبرانیان نیز که قبلاً به آن اشاره کردیم، می‌فرماید: «خدا در ایام قدیم، در اوقات بسیار و به راههای مختلف به‌وسیله پیامبران با پدران ما تکلم فرمود. ولی در این روزهای آخر، به‌وسیله پسر خود با ما سخن گفته است. خدا این پسر را وارث کل

کائنات گردانیده و به وسیله او همه عالم هستی را آفریده است. آن پسر، فروغ جلال خدا و مظهر کامل وجود اوست، و کائنات را با کلام پر قدرت خود نگه می‌دارد» (عبرانیان ۱:۱-۳).

بدینسان، کلمه خدا نه فقط در مقطعی از زمان انسان شد تا نجات‌دهنده بشریت گردد، بلکه هم او بود که از جانب خدای پدر، مجری طرح آفرینش بود. افزون بر این، هم اوست که تمام هستی را با کلام پر قدرت خود نگاه می‌دارد، یعنی عامل بقای حیات و عالم هستی است.

آیا عیسی را مسیحیان به این مقام رساندند

بعضی ممکن است تصور کنند که عیسی خودش هیچگاه ادعای الوهیت نکرد، بلکه این پیروانش بودند که او را به این مقام رساندند. به پندار ایشان، عیسی انسان فرهیخته‌ای بود که به کمالات و کرامات دست یافته بود، و چون پیروانش تعالیم و معجزات او را دیدند، بعد از وفاتش به مرور زمان او را به مرتبت الهی رساندند.

برای پذیرش چنین تصویری، نخست لازم است که معتقد باشیم که کتاب مقدس فاقد اعتبار و اصالت است؛ به عبارت دیگر، مطالب آن بازتاب واقعی و اصیل زندگی و تعالیم عیسی نیست، بلکه ساخته و پرداخته توهمات رسولان او، یا در بهترین حالت، تراوش شیدایی ایشان به مولایشان بود.

برای پاسخگویی به این مسأله، شما را به مطالعه بخشهای A و B مقالات این کانون دعوت می‌کنیم.

پاسخ به چند سؤال

در رابطه با پسر خدا بودن عیسی، گاه مسیحیان و غیرمسیحیان سؤالات متفرقه‌ای مطرح می‌کنند که ذیلاً به طرح و پاسخگویی آنها می‌پردازیم:

وقتی عیسی روی زمین بود، خدا کجا بود؟

با توجه به تعریفی که از تثلیث به دست دادیم، پاسخ به این سؤال مشخص است. عیسی پسر خدا بود، یا به عبارت فنی، او دومین اقنوم از تثلیث بود. وقتی پسر خدا انسان شد و بر روی زمین بود، خدای پدر و روح القدس کماکان در همه جا حضور داشتند. خدا مطلقاً محدود به مکان و زمان نشد. خدا همه جا بود.

چرا عیسی دعا می‌کرد؟

بعضی از مسیحیان که آموزه تثلیث را به درستی درک نکرده‌اند، تصور می‌کنند که وقتی می‌گوییم عیسی خدا بود، منظورمان این است که در دوره‌ای که مسیح بر روی زمین بود، خدا هیچ جای دیگری نبود. پس می‌پرسند که چرا عیسی دعا می‌کرد؟ به چه کسی دعا می‌کرد؟ آیا تظاهر می‌کرد تا فقط به شاگردانش بیاموزد که ایشان نیز باید دعا کنند؟

عیسی، پسر خدا، جسم شد و به زمین آمد. او انسان شد. در طول آن سالها، پسر خدا هم از الوهیت کامل برخوردار بود و از هم بشریت کامل. او به عنوان بشر نیاز داشت که دعا کند، همانطور که نیاز داشت غذا بخورد و استراحت کند. در ضمن، او در مقام پسر خدا، نیاز داشت به پدر مشارکت داشته باشد، همانگونه که در آسمان مشارکت داشت. لذا وقتی عیسی دعا می‌کرد، واقعاً دعا می‌کرد. او با پدر خود که در آسمان بود، سخن می‌گفت.

تفاوت معنی کلمات «خدا» و «خداوند» چیست؟

بعضی گمان می‌برند که کلمات خدا و خداوند یک معنی می‌دهند. اما باید دانست که کلمه خداوند در اصل به معنی ارباب و صاحب است. در ادبیات کلاسیک فارسی، کلمه خداوند در همین معنا به کار رفته است.

خدا هم خدای ماست و هم خداوند ما. یعنی او هم خالق ماست و هم ارباب و صاحب و مولا و سرور ما. به همین دلیل است که در عهدعتیق وقتی از خدا نام برده‌اند، برای احترام به او از اصطلاح «خداوند خدا» استفاده کرده‌اند، یعنی «ارباب ما خدا» یا «صاحب ما خدا».

در عهدجدید، کلمه خداوند برای عیسی مسیح نیز به کار برده شده است. کاربرد این اصطلاح برای مسیح دو معنی می‌داده است. در وهله اول، همان معنی ارباب و مولا و سرور را ادا می‌کرده است. وقتی رسولان و سایرین او را خداوند صدا می‌کردند، در واقع او را پیشوا و سرور خود اعلام می‌کردند.

در قرون اولیه مسیحیت، همین امر موجب آزار و قتل مسیحیان شد. امپراتوران روم، خود را ارباب و ولی نعمت اتباع و رعایای خود می‌دانستند. وقتی مقامات رومی از مسیحیان می‌خواستند که همچون سایر اتباع روم، امپراتور را «خداوند» بخوانند، ایشان از این کار سر باز می‌زدند، چون ایمان داشتند که اربابشان فقط عیسی مسیح است. ولی نعمت ایشان فقط مسیح بود.

اما، در کاربرد خاص کلمه خداوند برای مسیح، این اصطلاح به الوهیت او نیز اشاره دارد. در این معنا، این اصطلاح او را وجودی الهی اعلام می‌دارد.

خاتمه

خوانندگان گرامی، گمان نمی‌کنیم که توضیحات ما پاسخگوی تمامی سؤالات شما بوده باشد؛ چنین ادعایی نیز نداریم. تا آن حد که در توانمان بود، موضوع را بر اساس مندرجات کتابمقدس توضیح دادیم.

اما سؤالات شما قطعاً کمکی خواهد بود در تکمیل این مقاله. لذا نظرات و سؤالات خود را حتماً با ما در میان بگذارید.

در ضمن، کتاب‌هایی را که در محافل مسیحی ایرانی در این زمینه وجود دارد و مطالعه‌شان می‌تواند تحقیقتان را کامل‌تر نماید، خدمتان معرفی می‌کنیم. ■

کتاب‌های مفید در خصوص موضوع این مقاله

(کتاب‌های زیر توسط انتشارات مختلف مسیحی چاپ شده‌اند. این کانون می‌تواند یا آنها را برای شما بخرد و بفرستد یا شما را مستقیماً با این انتشارات در ارتباط قرار دهد.)

- الهیات مسیحی (الهیات سیستماتیک)..... میکائلیان؛ فصل ۹ ۱۰ پوند
- نوشته هنری تیسن؛ ترجمه کشیش ط. میکائلیان؛ فصل ۹
- مقام عیسی مسیح (نوشته گوردن لیندسی؛ ترجمه کشیش د. طوماس)..... رایگان
- مسیحیت چیست ۲/۵ پوند
- (نوشته دکتر میلر؛ ترجمه کمال مشیری)؛ فصل‌های ۱ و ۷
- ترانه ناقوس (نوشته اسقف دهقانی)؛ فصل ۲..... ۴ پوند
- بهای محبت (نوشته اسقف دهقانی)؛ فصل ۳..... ۲ پوند

- گرانباری و آرامی (نوشته اسقف دهقانی): فصل ۲..... ۲ پوند
- در جستجوی حقیقت (نوشته ام. فیلی؛ ترجمه کشیش ط. میکائیلیان)..... ۱ پوند
قسمت دوم: بخشهای ۱ و ۲
- رفع سوء تفاهات، بخش ۳..... رایگان